

GEORGE R.R. MARTIN

ELIO M. GARCÍA JR. ȘI LINDA ANTONSSON

LUMEA DE GHEAȚĂ ȘI FOC

ISTORII NESPUSE DIN WESTEROS ȘI DIN
URZEALA TRONURILOR

NEMIRA

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

LUMEA DE GHEAȚĂ ȘI FOC

ISTORII NESPUSE DIN WESTEROS ȘI DIN
URZEALA TRONURILOR

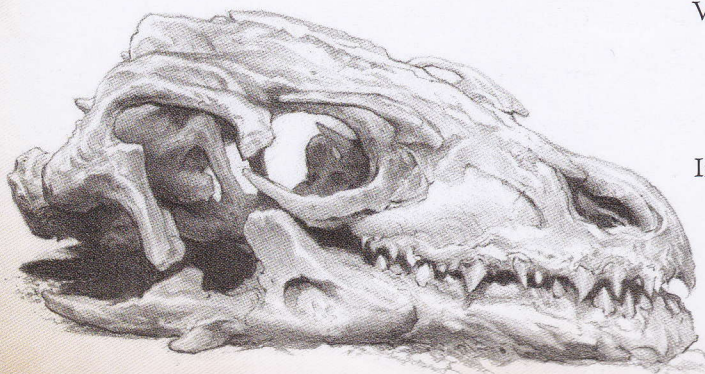
GEORGE R.R. MARTIN

ELIO M. GARCÍA JR. ȘI LINDA ANTONSSON

NEMIRA

Cuprins

Prefață	ix	Daeron al II-lea	100
ISTORIA STRĂVECHE	03	Aerys I	104
Zorii Vremurilor	05	Maekar I	106
Apariția Primilor Oameni	08	Aegon al V-lea	107
Epoca Eroilor	10	Jaehaerys al II-lea	111
Noaptea cea Lungă	11	Aerys al II-lea	113
Ascensiunea Valyriei	13	CĂDEREA DRAGONILOR	122
Copiii Valyriei	15	Anul Primăverii Amăgitoare	124
Sosirea andalilor	17	Rebeliunea lui Robert	127
Zece mii de corăbii	21	Sfârșitul	129
Distrugerea Valyriei	26	DOMNIA GLORIOASĂ	131
DOMNIA DRAGONILOR	29	CELE ȘAPTE REGATE	133
Cucerirea	31	Nordul	135
REGII TARGARYENI	47	Regii Iernii	137
Aegon I	49	Clanurile din munți	139
Aenys I	52	Cei născuți din piatră la Skagos	139
Maegor I	55	Locuitorii lacuștri de pe Gât	140
Jaehaerys I	60	Lorzii Winterfellului	141
Viserys I	66	Winterfell	142
Aegon al II-lea	73	Zidul și dincolo de el	145
Aegon al III-lea	82	Rondul de Noapte	145
Daeron I	87	Sălbaticii	147
Baelor I	89	Ținuturile Riverane	151
Viserys al II-lea	94	Casa Tully	156
Aegon al IV-lea	95	Riverrun	160
		Valea	163
		Casa Arryn	169
		Eyrie	170
		Insulele de Fier	175
		Coroanele din lemn plutitor	178
		Regii de Fier	182

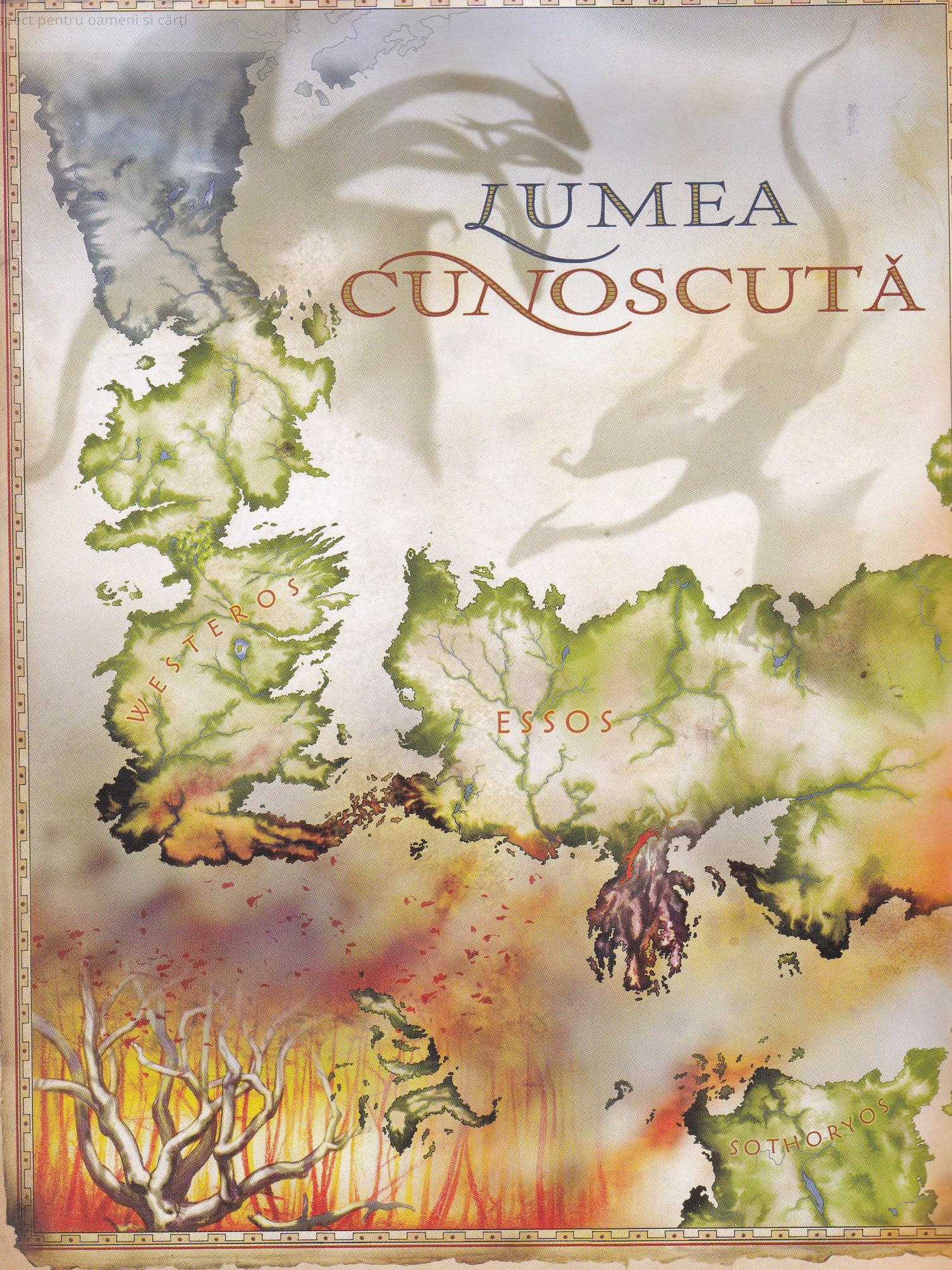
Sângele negru	183
Casa Greyjoy din Pyke	187
Krakenul Roșu	188
Vechea și Noua Cale	190
Pyke	193
Ținuturile Vestice	195
Casa Lannister sub stăpânirea Dragonilor ..	198
Casterly Rock.....	204
Reach	207
Garth Mână Verde	207
Regii Gardener	209
Andalii în Reach	211
Orașul Vechi	213
Casa Tyrell	217
Highgarden	218
Ținuturile Furtunii	221
Venirea Primilor Oameni	222
Casa Durrandon	223
Andalii în Ținuturile Furtunii	225
Casa Baratheon	227
Oamenii din Ținuturile Furtunii	231
Capătul Furtunii	233
Dorne	235
Ruptura	237
Regatele Primilor Oameni	238
Sosesc andalii	238
Venirea rhoynarilor	240
Obiceiurile ciudate ale Sudului	241
Dorne împotriva Dragonilor	243
Sunspear	248
DINCOLO DE REGATUL APUSULUI	251
Celelalte Ținuturi	252
Orașele Libere	253
Lorath	253
Norvos	256

Qohor	259
Fiicele certărețe	
Myr, Lys, și Tyrosh	261
Pentos	266
Volantis	267
Braavos	271
Dincolo de Orașele Libere	277
Insulele Verii	277
Naath	282
Insulele Vasiliscului	282
Sothoryos	284
Ținuturile ierbii	287
Marea Tremurătoare	294
Ib	295
La est de Ib	298
Oasele și dincolo de munți	299
Yi Ti	300
Câmpiile Jogos Nhailor	304
Leng	306
Asshai-lângă-Umbră	308
Postfață	311
Genealogia familiei Targaryen	312
Genealogia familiei Stark	314
Genealogia familiei Lannister	316
Domnia Targaryenilor și domnia Baratheonilor ...	319
Indice	320
Ilustrații	326

Istoria Străveche

LUMEA CUNOSCUTĂ

ZORII VREMURILOR

NIMENI NU AR PUTEA SPUNE, cu o anumită știință, când a început lumea, dar asta nu i-a oprit pe maestri și învățați să caute răspunsul. Are patruzeci de mii de ani vechime, după cum susțin unii, sau poate mult mai mult, cinci sute de mii de ani, ori poate mai mult? Nu scrie în nicio carte pe care s-o știm noi, pentru că în prima eră a lumii, Zorii Vremurilor, oamenii nu știau să scrie.

Putem fi siguri că lumea era mult mai primitivă, era un loc sălbatic, cu triburi care trăiau direct de pe urma pământului, fără să aibă știință despre cum se prelucra metalul sau se îmblânzesc sălbăticiunile. Puținul pe care-l cunoaștem despre acele vremuri este cuprins în cele mai vechi scrieri: istoriile scrise de andali, valyrieni și ghiscari și chiar și de acel popor îndepărtat și legendar, asshai. Totuși, indiferent cât sunt de străvechi astfel de scrieri, în Zorii Vremurilor nu existau nici măcar copii. Așa că acel adevăr conținut în litera lor este greu de găsit, precum semințele alese din pleavă.

Ce se poate spune cu certitudine despre Zorii Vremurilor? Ținuturile dinspre est erau pline de tot felul de seminții, necivilizate, precum era întreaga lume, însă numeroase. Însă în Westeros, de la Ținuturile Iernii Veșnice și până la țărmurile Mării Verii, existau numai două popoare: Copiii Pădurii și rasa creaturilor cunoscute drept uriași.

Despre uriașii din Zorii Vremurilor se pot spune doar lucruri mărunte și puține, deoarece nimeni nu le-a adunat poveștile, legende, istoriile. Oamenii Rondului spun că sălbăticiii au povești despre uriași care trăiau în preajma Copiilor, în limitele voite de ei și luându-și ce voiau. Toate relatările susțin că erau niște creaturi imense și puternice, dar simple. Istorisiri credibile ale iscoadelor Rondului de Noapte, ultimii oameni care i-au văzut pe uriași cât timp aceștia încă mai trăiau, susțin că erau acoperiți cu o blană groasă, și nu niște bărbați foarte înalți, așa cum se spune în basmele de adormit copiii.

Există dovezi consistente despre înmormântări în rândurile uriașilor, așa cum se povestește în lucrarea Maesterului Kennet, *Călătoria morților*, un studiu al gorganelor din câmpii,

mormintelor și necropolelor din Nord, din timpul serviciului său în slujba Winterfellului, în vremea îndelungatei domnii a lui Cregan Stark. Din osemintele găsite în Nord și trimise în Citadelă, unii maestri estimează că uriașii cei mai mari atingeau și patru metri treizeci, cu toate că alții cred că înălțimea de trei metri și șaizeci ar fi mai aproape de adevăr. Istorisirile iscoadelor moarte demult, consemnate de maestrul Rondului, sunt de acord că uriașii nu-și construiau case și nici nu-și făceau haine, și nu cunoșteau alte unelte sau arme mai bune decât crengile smulse din copaci.

Uriașii nu aveau nici regi, nici nobili. Nu-și făceau alte locuințe decât în caverne sau sub copacii înalți, și nu prelucrau metalul, nici nu lucrau pământul. Au rămas niște creaturi ale Zorilor Vremurilor, iar vremurile au trecut peste ei, oamenii au devenit și mai numeroși, iar pădurile au fost îmblânzite și locuite. Acum nu mai există uriași, nici măcar în ținuturile de dincolo de Zid, iar ultimele relatări despre ei au mai mult de o sută de ani vechime. Și chiar și acelea nu sunt credibile, povești pe care iscoadele Rondului s-ar putea să le spună în jurul unui foc zdravăn.

Copiii Pădurii erau, în multe feluri, taman opusul uriașilor. Mici, asemenea copiilor, cu pielea închisă la culoare și frumoși, trăiau într-un fel pe care l-am putea socoti primitiv astăzi, dar erau mai puțin sălbatici decât uriașii. Nu prelucrau metalul, însă se pricepeau de minune să lucreze în obsidian (este ceea ce țăranii numesc piatra dragonilor, în vreme ce valyrienii îl cunoșteau printr-un cuvânt care însemna „foc înghețat”) pentru a face unelte și arme pentru vânatoare. Nu purtau haine din pânză, însă erau pricepuți în a face veșminte din frunze și scoartă de copac. Au învățat să facă arcuri din lemnul copacilor inimii și să construiască lațuri zburătoare din iarbă, iar ambele sexe vânau cu acestea.

Se spune despre cântecele și muzica lor că erau la fel de frumoase ca și ei, însă despre ceea ce cântau nu-și mai amintește nimeni, cu excepția unor fragmente mici, culese din vremurile străvechi. Lucrarea Maesterului Childer, *Regii Iernii, ori legende și descendenții familiei Stark din Winterfell*,

Arhivele Citadelei conțin o scrisoare din partea Maesterului Aemon, trimisă în anii domniei lui Aegon al V-lea, care relatează despre o astfel de poveste spusă de un cercetaș pe nume Redwyn, scrisă în zilele domniei regelui Dorren Stark. Aceasta descrie o călătorie spre Promontoriul Părăsit și Țărnuțul Înghețat, în care se afirmă că cercetașul și însoțitorii săi s-au luptat cu uriașii și au făcut negoț cu Copiii Pădurii. Scrisoarea lui Aemon susține că a descoperit multe astfel de relatări în timpul cercetărilor făcute de el prin arhivele Rondului de la Castelul Negru, considerându-le credibile.

conține o parte dintr-o baladă despre care se presupune că vorbește despre vremea când Brandon Constructorul a cerut ajutorul Copiilor în timp ce ridica Zidul. A fost condus într-un loc secret pentru a se întâlni cu ei, însă prima dată nu le-a înțeles limba, descrisă ca sunând precum un cântec al pietrelor într-un pârau, ori ca vântul printre frunze, sau ca ploaia pe apă. Felul în care Brandon a învățat să înțeleagă vorba Copiilor este el însuși o legendă care nu merită repetată aici. Însă pare clar că limba lor a apărut, sau a fost inspirată, din sunetele auzite de ei în fiecare zi și probabil că a conținut mult din frumusețea lor.

Zei sluiți de Copii erau cei fără nume, care într-o fi zii Primilor Oameni, numeroasele zeități ale păra pădurilor și pietrelor. Copiii au fost cei care au cioplit c în lemnul copacilor inimii, poate pentru a le da ochi ze ca să-i poată privi pe închinătorii lor și să le vadă d mentul. Alții, având dovezi puține, susțin că Părinții Pă înțelepții Copiilor Pădurii – erau capabili să vadă pri fețelor copacilor inimii care fuseseră sculptați. Presupu vadă constă în faptul că Primii Oameni credeau asta; lor că erau spionați de copacii inimii i-a făcut să taie dintre arborii sculptați și crângurile de copaci ai inimi tru a-i lipsi pe Copii de un asemenea avantaj. Totuși, Oameni erau mai puțin știutori decât suntem noi astăzi. Încereau în lucruri pe care descendenții lor de ac le mai cred; aveți în vedere lucrarea Maesterului Y Cununat cu marea, o mărturie din istoria Portului Alb, mai timpurii vremuri ale sale, care vorbește despre sacrific sânge închinare vechilor zei. Astfel de sacrificii au con până acum cinci secole, potrivit consemnărilor predece Maesterului Yorrick din Portul Alb.

Asta nu înseamnă însă că Părinții Pădurii n-au ș vechile arte care țineau de misterele mai înalte, cum a derea evenimentelor de la mare distanță sau comun peste jumătate din ținut (așa cum o făceau valyrienii la multă vreme după ei). Dar poate că unele dintre Părinților Pădurii au mai multe în comun cu snoavele cu adevărul. Nu puteau lua forma animalelor, aș susțineau unii, dar pare să fie adevărat că puteau cu animalele într-un fel pe care noi nu-l mai stăp de aici au apărut legendele cu „schimbătorii de sau „dihăniile“.

Într-adevăr, legendele cu schimbătorii de formă s meroase, însă cea mai comună – adusă de dincolo de oamenii Rondului de Noapte și consemnată la Zid de s și maesterii veacurilor trecute – susține nu numai că schi torii de formă comunicau cu animalele, dar le puteau trola amestecându-se cu spiritele lor. Chiar și printre să aceștia erau temuți, fiind considerați oameni supran care puteau chema în ajutor animalele. Unele legende v de schimbătorii de formă pierduți ei înșiși în animalele altele afirmă că animalele puteau vorbi cu glas omene le controla un schimbător de formă. Însă toate povești de acord că schimbătorii de formă cei mai întâlniți e meni care stăpâneau lupii – chiar și lupii străvechi – iar aveau un nume special printre sălbatici: wargi.

Legenda mai susține că Părinții Pădurii mai pute cerceteze trecutul și să vadă departe, în viitor. Dar cum au arătat toate învățăturile noastre, înaltele n

Cu toate că în zilele noastre este socotit îndoielnic, un fragment din lucrarea septonului Barth, *Istoria neobișnuită*, s-a dovedit a fi o sursă de controverse în sălile Citadelei. Pretinzând că ar fi consultat scrieri păstrate, zice-se, la Castelul Negru, septonul Barth afirmă despre Copiii Pădurii că puteau vorbi cu corbii și-i puteau face să le repete cuvintele. Potrivit lui Barth, acest înalt mister a fost dezvăluit Primilor Oameni de Copii pentru ca mesajele să poată fi duse de corbi la mari distanțe. A fost transmis maesterilor de azi într-o formă „degradată”, căci aceștia nu mai știu să vorbească cu păsările. Este adevărat că ordinul nostru înțelege limba corbilor... însă asta se referă doar la motivele de bază ale croncănitului și cărăitului lor, semnele lor de frică și furie și felurile în care-și arată graba de a se împreuna, ori bolile lor.

Corbii sunt unele dintre cele mai inteligente păsări, dar nu sunt mai deștepte ca un copil mic și considerabil mai puțin capabili de a vorbi cu adevărat, orice ar fi putut crede septonul Barth. Câțiva dintre maesteri, devotați legăturii cu oțelul valyrian, au susținut că Barth a avut dreptate, însă niciunul dintre ei nu i-a putut dovedi afirmațiile privind înțelegerea limbii dintre oameni și corbi.

care cer această putere mai afirmă că viziunile lor asupra lucrurilor viitoare sunt neclare și, adesea, înșelătoare – un lucru folositor atunci când vrei să-i păcălești pe cei creduli cu ghicitul viitorului. Cu toate că Copiii aveau propriile lor taine, adevărul trebuie întotdeauna separat de superstiție, iar cunoașterea trebuie pusă la încercare și făcută sigură. Misterele și arta magiei au fost și sunt prea departe de limitele priceperii noastre de muritori pentru a le putea cerceta.

Totuși, indiferent de adevărurile artelor lor, Copiii erau conduși de Părinții Pădurii, și nu încapă îndoială că puteau fi găsiți cândva de la Ținuturile Iernii Veșnice și până la țărnușurile Mării Verii. Aveau case simple, și nu construiau avanposturi sau castele, ori orașe. În loc de asta, trăiau în pădure, în locuințe lacustre, în bălți și mlaștini, și chiar și în caverne și dealuri scobite. Se spune că, în păduri, își făceau adăposturi din frunze și nuiiele printre crengi, „orașele” secrete din copaci.

Multă vreme s-a spus că făceau asta pentru a se apăra de jivine de pradă, precum lupii străvechi sau pisicile umbră, dar armele lor simple, din piatră și nici chiar laudăroșii lor Părinți ai Pădurii nu erau o pavază împotriva lor. Însă alte surse pun asta la îndoială, afirmând că dușmanii lor cei mai mari erau uriașii, așa cum se sugerează și în legendele din Nord și posibil dovedit de Maesterul Kennet în studiul asupra gorganului de lângă Lacul Lung, un mormânt de uriaș, cu vârfuri de săgeți din obsidian găsite printre coastele care s-au mai păstrat. Acest lucru amintește de transcrierea unui

cântec de-al sălbaticilor din lucrarea Maesterului Herryk, *Istoria regilor de dincolo de Zid*, privind-i pe frații Gendel și Gorne. Aceștia au fost chemați să medieze o dispută dintre un clan al Copiilor și o familie de uriași asupra posesiei unei caverne. Gendel și Gorne, se spune, au rezolvat în cele din urmă chestiunea printr-un vicleșug, făcând ca ambele părți să renunțe la orice dorință de a avea caverna după ce frații au descoperit că făcea parte dintr-un șir mult mai mare de peșteri care treceau pe sub Zid. Însă ținând cont de faptul că sălbaticii nu aveau scrieri, tradițiile lor trebuie privite cu multă suspiciune.

Jivinelor pădurii și uriașilor li s-au alăturat, în cele din urmă, alte pericole, mult mai mari.

Există și posibilitatea ca în cele Șapte Regate să fi existat și o a treia seminție în Zorii Vremurilor, însă această idee este atât de speculativă încât va fi tratată pe scurt.

Printre oamenii de fier se spune că Primii Oameni care au venit pe Insulele de Fier au găsit faimosul Jilț din Piatra Mării pe Vechiul Wyk, dar că insulele erau nelocuite. Dacă este adevărat, natura și originile celor care au făcut jilțul sunt un mister. Maesterul Kirth, în culegerea sa de legende ale oamenilor de fier, *Cântecele oamenilor înecați*, a sugerat că jilțul a fost lăsat de vizitatorii de dincolo de Marea Apusului, însă nu există nicio dovadă asupra acestui lucru, ci doar speculații.

Libris

sclavii eliberați au hotărât că, pentru a se unifica, trebuiau să accepte toți zeii aduși cu ei de tovarășii lor, fără a-l cinsti pe niciunul mai mult decât pe ceilalți.

Pe scurt, numele și numărul popoarelor care au căzut sub jugul Valyriei sunt, în mare parte, necunoscute pentru noi astăzi. Hrisoavele valyrienilor referitoare la cuceririle lor au fost distruse de Urgie și puține dintre istoriile acestor popoare au rezistat dominației Valyriei.

Câteva, precum rhoynarii, au supraviețuit secolelor și mileniilor. Rhoynarii, care au fondat orașe mari de-a lungul fluviului Rhoyme, au fost, se pare, primii care au deprins

meșteșugul prelucrării fierului. De altfel, confederația orașelor care s-a numit ulterior Regatul Sarnor a rezistat expansiunii Valyriei datorită câmpiei întinse care le separă. Dar chiar această câmpie și cei care au ocupat-o – lorzii călăreți Dothraki – au dus la căderea Regatului Sarnor după Urgie.

Iar cei care n-au acceptat să fie luați în sclavie, însă n-au putut rezista puterii Valyriei, au fugit. Mulți au dat greș și au fost uitați. Un singur popor însă, oameni înalți și cu părul blond, curajoși și îndărătnici în credința lor, au reușit să scape din Valyria. Iar acești oameni sunt andalii.

Din istoria Valyriei, așa cum e cunoscută astăzi, multe volume au fost scrise de-a lungul veacurilor, iar amănuntele legate de cuceririle lor, colonizările, disputele cu stăpânii dragonilor, zeii pe care-i venerau și multe altele pot umple biblioteci întregi și tot n-ar fi complete. Lucrarea lui Galendro, *Focurile stăpânilor liberi*, este considerată în unanimitate drept cea mai completă istorie, dar chiar și în acest caz, Citadelei îi lipsesc douăzeci și șapte dintre manuscrise.

SOSIREA ANDALILOR

ANDALII SUNT ORIGINARI din ținutul Securii, la est și la nord de unde se află astăzi Pentos, cu toate că, vreme de secole, au fost un popor migrator, care n-a rămas multă vreme într-un loc. Din inima ținutului Securii – un imens pinten de pământ înconjurat din toate părțile de Marea Tremurătoare – s-au îndreptat spre sud și spre vest, pentru a întemeia Andalos, tărâmul străvechi ocupat de andali înainte de a traversa Marea Îngustă.

Andalos se întindea de la Secure și până la ceea ce sunt astăzi Țărmurile Braavos, iar în sud până la Câmpiile Întinse și Dealurile de Catifea. Andalii au adus cu ei arme din fier și armuri din plăci de metal, împotriva cărora triburile care populau acele ținuturi nu puteau face mare lucru. Unul dintre aceste triburi erau Oamenii Păroși; numele lor s-a pierdut, dar sunt amintiți în unele legende din Pentos. (Pentosienii cred despre ei că seamănă cu oamenii din Ib, iar legende Citadelei sunt, în cea mai mare parte, de acord cu asta, cu toate că unele susțin că Oamenii Păroși s-au așezat în Ib, iar altele că ei au venit prima dată din Ib.)

Faptul că andalii prelucrau fierul a fost considerat de unii dovada faptului că au fost călăuziți de Cei Șapte –

că Fierarul însuși i-a învățat această îndeletnicire – și așa susțin și textele sfinte. Însă rhoynarii erau deja o civilizație avansată în acel timp, și ei cunoșteau meșteșugul fierului, așa că nu este necesară decât studierea unei hărți pentru a-ți da seama că primii andali trebuie să fi avut contacte cu rhoynarii. Apa Întunecată și Noyne stăteau chiar în calea migrației andalilor, iar potrivit istoricului norvosian Doro Golathis, acolo, în Andalos, există rămășițele unor avanposturi ale rhoynarilor. Și n-ar fi pentru prima dată când oamenii au învățat să prelucereze fierul de la rhoynari: se spune că valyrienii au deprins această îndeletnicire tot de la ei, cu toate că, în cele din urmă, i-au depășit.

Timp de mii de ani, andalii au rămas în Andalos, mărindu-și numărul. În cea mai veche dintre cărțile sfinte, *Steaua cu șapte colțuri*, se spune că Cei Șapte înșiși au mers între oamenii lor pe dealurile din Andalos și că ei au fost cei care l-au încoronat pe Hugor din Dealuri, promițându-le lui și descendenților lui mari regate pe pământuri străine. Acest lucru este considerat de septoni și de septe motivul pentru care andalii au plecat din Essos și au lovit în vest, spre Westeros, însă istoria descoperită de Citadelă de-a lungul secolelor s-ar putea să ofere unul mai bun.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Regii Targaryeni